

”Jouduin siirtymään yksityisautoilijaksi, sillä julkisissa ihmiset käyttävät kännyköitä.”

”**OLIN PARIKYMPPIINEN,** kun yleiskuntoni romahhti muutamassa vuodessa. Sain astman ja aikuisiän vesirokon. Kärsin myös toistuvista päänsärkykohtauksista ja huonovointisuudesta. Puheenikin hidastui.

Aloin saada hyperventilaatiokohtauksia ja rytmihäiriöitä. Kolmasosa hiuksistani lähti pois. Koska isäni oli kuollut aivosyöpään, luulin, että minullakin on aivokasvain.

Puhuin kännykkään useita tunteja päivässä, ja tein pitkiä työpäiviä putkinäytöllisen tietokoneen äärellä. Kun sain hirveän päänsärkykohtauksen pitkän puhelun aikana, epäilykseni heräsivät.

Aloin käyttää handsfreetä, mutta se auttoi vain tilapäisesti.

Kärsin vakavista oireista vuoden verran ennen kuin vihdoinkin ymmärsin, mistä oli kysymys. Löysin lehtiartikkelin, jossa haastateltiin Suomen Sähköherkät ry:n **Erja Tammista** kännyköiden aiheuttamista terveyshaitoista. Olin herkistynyt korkeataajuiselle sähkömagneettiselle säteilylle eli mikroaalloille.

Soitin Erjalle, ja hän suositteli luopumaan kännykästä kuukaudeksi ja seuraamaan muutoksia voimissani. Ajatus kännykästä luopumisesta tuntui vaikealta, mutta se oli pakko tehdä. Lääkäreikään eivät pystyneet auttamaan, sillä minusta ei löytynyt mitään sairautta.

Päänsäryt vähenivät, ja osa oireista hävisi jo kahdessa viikossa.

En vielä kukaan pysty puhumaan kännykkään ilman päänsärkykohtauksia, mutta kaiuttimella ja mikrofoniin varustetun langapuhelimen välityksellä voin puhua pitkiäkin puheluita.

Jouduin siirtymään yksityisautoilijaksi, sillä julkisissa kulkuneuvoissa ihmiset käyttävät kännyköitä ja tabletteja. Saan niistä vihlovan päänsärlyn. Kahviloiden ja ravintoloiden kanssa on sama ongelma, ja siksi vältän niitä.

Pystyn osittain elämään elämää, josta nautin. Langatonta teknologiaa syleilevän kulttuurimme keskellä minulle tulee kui-

tenkin jatkuvasti enemmän rajoitteita. En tiedä, voinko enää matkustaa lentokoneella, koska useiden yhtiöiden koneissa on wlan-yhteydet.

Langaton teknologia vyöryy kaikkialle yhteiskuntaan, ja siksi mielestäni viranomaisten tulisi kantaa vastuu kansalaisien, erityisesti lasten ja nuorten, terveydestä. Pyrin osaltani vaikuttamaan asioihin, ja nykyään olen Suomen Sähköherkät ry:n hallituksen jäsen.

Mielialani vaihtelee epätoivoisesta onnelliseen. Puuvillakangas, jossa on ohuita, hopeoituja kuparilankoja, suoja minua jonkin verran. Yksittäisen ihmisen on kuitenkin vaikea vaikuttaa säteilyn määrään. Julkiset tilat ovat täynnä langatonta tek-

nologiaa, ja kännykkätukiasemia sijoitetaan minne tahansa.

Olen kiitollinen, jos ihmiset suhtautuvat fiksusti, kun pyydän heitä laittamaan kännykän profiilin lentotilaan. Teen opettajan sijaisuuksia alakoulussa, ja annan erityisen kunniamaininnan lapsille, jotka ottavat pyyntöni luontevasti huomioon.”

» **KUKA Opettajaopiskelija Meri-Tuuli Boberg, 37.**
ASUU Kerrostalossa Itä-Helsingissä.
PERHE Aviomies.

